

ร้านอาหารตุลอส^๑ ใกล้ๆกับแคปิตอลฮิลล์^๒ มีรายการอาหารพิเศษ ซึ่งอาจขัดต่อกระแสการเมือง คือคาร์ปaccio^๓ ทำจากเนื้อลูกวัวและเนื้อม้า ทำให้ร้านนี้เป็นแหล่งชุมนุมช่วงอาหารเช้าที่ออกจะประหลาดพิกลของพวกนักการเมือง คนสำคัญในวอชิงตัน เช้านี้ร้านตุลอสดูวุ่นวาย...ได้ยินเสียงแข็งแรงแกมดล้อมเงิน กระแทกกัน เสียงจากเครื่องทำกาแฟเอสเปรสโซ และเสียงสนทนาทางโทรศัพท์ เคลื่อนที่

หัวหน้าพนักงานเสิร์ฟกำลังแอบจิบบลัดดีแมรี่^๔ สำหรับเช้าของเขาอยู่ ขณะหญิงสาวคนหนึ่งเดินเข้ามา เขาหันกลับมาพร้อมรอยยิ้มที่ฝึกปรือไว้

“อรุณสวัสดิ์ครับ” เขากล่าว “ให้ผมช่วยอะไรได้บ้างครับ”

เธอเป็นหญิงสาวหน้าตาดีในวัยสามสิบกลางๆ สวมกางเกงผ้าสักหลาด จับจิบลีเทอ รองเท้าสั้นเตี้ยแบบเรียบๆ และเสื้อลอร่าแอสลีย์สีงาช้าง เธอยืนตัวตรง เขียดกางเล็กน้อยตลอด ไม่ถึงกับดูเย่อหยิ่ง หากดูเข้มแข็ง ผมของเธอ ลี้น้ำตาลอ่อนและแต่งทรงยอดนิยมนที่สุดของวอชิงตัน ที่เรียกว่า “ทรงผู้ประกาศข่าว” ดูนุ่มชุ่มชื้น ม้วนงอเข้าบริเวณไหล่...ยาวพอจะดูเซ็กซี่ แต่ก็สั้นพอจะเตือน

---

^๑Capitol Hill บริเวณที่เป็นที่ตั้งอาคารที่ทำการของรัฐบาลสหรัฐฯ และสถานที่สำคัญต่างๆ ในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. นครหลวงของสหรัฐฯ

^๒Carpaccio เป็นชื่ออาหารที่บาร์แห่งหนึ่งในเวนิส ประเทศอิตาลี คิดทำขึ้นตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๖๑ เป็นเนื้อแดงดิบแลบบางเฉียบ เสิร์ฟกับน้ำสลัดที่ทำจากน้ำมันมะกอกกับน้ำมันาว มีผักสลัดใบเขียวรองใต้ ตั้งชื่อตามจิตรกรยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการที่ชื่อวิตโตเร คาร์ปaccio (Vittore Carpaccio) ซึ่งมีชื่อในการใช้สีแดงในภาพเขียนของเขา

^๓Bloody Mary ค็อกเทลชนิดหนึ่ง มีเหล้าวอดก้า น้ำมันมะเขือเทศ และเครื่องเทศ บางชนิดเป็นส่วนผสม

คุณว่าเธอดูท่าจะฉลาดกว่าคุณ

“ฉันมาช้าไปหน่อย” หญิงสาวเอ่ย เสียงเธอฟังไม่ถือตัว “ฉันมีนัดทานอาหารเข้ากับท่านวุฒิสมาชิกเซกซ์ตันค่ะ”

หัวหน้าพนักงานเสิร์ฟเสียวสันหลังวาบ ท่านวุฒิสมาชิกเซดจ์วิก เซกซ์ตัน ท่านสมาชิกวุฒิสภาผู้นี้เป็นลูกคำประจำที่นี่ และตอนนี้ก็เป็นคนที่โด่งดังที่สุดคนหนึ่งในประเทศด้วย เมื่อสัปดาห์ที่แล้วท่านเพิ่งกวาดชัยชนะในการเลือกตั้งขั้นต้นของพรรครีพับลิกันในวันซูเปอร์ทิวสเดย์^๔ ทั้งสิบสองรัฐ ซึ่งแทบจะเป็นการรับประกันได้เลยว่าท่านวุฒิสมาชิกผู้นี้ได้เป็นตัวแทนของพรรคในการชิงตำแหน่งประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา หลายคนเชื่อว่าท่านวุฒิสมาชิกมีโอกาสสูงที่จะชิงทำเนียบขาวมาจากประธานาธิบดีคนปัจจุบันที่กำลังประสบปัญหาคุมรั้งในฤดูใบไม้ร่วงที่จะมาถึงนี้ ช่วงหลังๆ นี้ดูเหมือนใบหน้าของเซกซ์ตันจะปรากฏตามนิตยสารที่วางจำหน่ายทั่วประเทศทุกฉบับ คำขวัญในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งของเขาติดอยู่ทั่วอเมริกา นั่นคือ “หยุดการใช้จ่าย เริ่มต้นแก้ไข”

“ท่านวุฒิสมาชิกเซกซ์ตันนั่งอยู่ในคอกประจำของท่านครับ” หัวหน้าพนักงานเสิร์ฟบอก “แล้วคุณคือ...”

“ราเซล เซกซ์ตัน ลูกสาวของท่านค่ะ”

โง่จริงเรานี่ เขานึก เริ่มมองเห็นความคล้ายคลึงขึ้นมา ผู้หญิงคนนี้มีแววตาเฉียบคมและท่าทางเป็นผู้ดีเหมือนท่านวุฒิสมาชิก เป็นท่าทีที่ได้รับการขัดเกลาแบบชนชั้นสูงที่ดูสบายๆ เห็นได้ชัดว่าความมั่งคั่งแบบคลาสสิกของท่านวุฒิสมาชิกยังคงสืบมาถึงรุ่นลูก แม้ดูเหมือนว่าราเซล เซกซ์ตันจะรับการสืบทอดความมั่งคั่งพร้อมกับความสง่าและความถ่อมตนซึ่งผู้เป็นบิดาน่าจะได้เรียนรู้จากเธอบ้าง

“ยินดีต้อนรับครับคุณเซกซ์ตัน”

ขณะที่เดินนำบุตรธิดาของท่านวุฒิสมาชิกเดินข้ามบริเวณรับประทานอาหาร หัวหน้าพนักงานเสิร์ฟฟឹตกประหม่าเมื่อสายตาแตะไค้ของบุรุษหลายคู่มองตามเธอ...บางคนแค่แอบมอง หลายคนชัดแจ้ง มีผู้หญิงมารับประทานอาหารที่ตุลอสี่นี้ไม่น้อยนัก หากคนที่เหมือนราเซล เซกซ์ตัน นั้นยิ่งน้อยลงไปอีก

“รูปร่างสวยนะ” ผู้ที่มารับประทานอาหารคนหนึ่งกระซิบ “เซกซ์ตันท่าจะหาเมียใหม่ได้แล้วว่ะ”

^๔Super Tuesday อังคารต้นเดือนมีนาคมในปีที่มีการเลือกตั้งประธานาธิบดี จะเป็นวันที่หลายรัฐในสหรัฐจัดการเลือกตั้งในพรรคว่าใครจะได้เป็นผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดี

“นั่นมันลูกเขา ไอ้โง่” อีกคนหนึ่งโต้
 ชายคนนั้นยกไหล่ “เท่าที่รู้จักเชกซ์ตัน ถึงไงเขาก็คงจัดการเธออยู่ดี
 นะแหละ”

ท่านวุฒิสมาชิกกำลังพูดโทรศัพท์เคลื่อนที่เสียงดังเกี่ยวกับความสำเร็จครั้งหนึ่ง
 ของเขาเมื่อไม่นานมานี้ เมื่อราเซลเดินมาถึงโต๊ะที่เขานั่งอยู่ เขาเงยหน้าขึ้นมอง
 ราเซลแวบหนึ่ง ซึ่งนางพอจะเคาะนาฬิกาข้อมือยี่ห้อคาร์เทียร์ของเขาเพื่อให้เธอ
 ระลึกได้ว่าเธอมาสาย

หนูก็คิดถึงพ่อคะ ราเซลนึก

ชื่อต้นของพ่อเธอคือโทมัส แม่เขาจะใช้ชื่อกลางเป็นชื่อต้นแทนมานาน
 แล้ว ราเซลเดาว่าเป็นเพราะเขาชอบให้มันสัมผัสอักษร ซีเนเตอร์ (วุฒิสมาชิก)
 เซดจ์วิก เชกซ์ตัน ชายผมสีเงินยวงผู้นี้เป็นนักการเมืองลึนทองซึ่งเคลือบไว้ด้วย
 ท่าที่ลื่นปรูดปราดแบบหอมในละครน้ำเน่า ซึ่งก็ดูจะเหมาะสมเมื่อคำนึงถึงความ
 เชี่ยวชาญในการสวมบทบาทต่างๆ ของเขา

“ราเซล!” พ่อของเธอกดโทรศัพท์ปิด แล้วยืนขึ้นจับแก้มเธอ

“สวัสดีค่ะพ่อ” เธอไม่ได้จับตอบ

“ท่าทางลูกเหนื่อยนะ”

เริ่มแล้วละซี เธอนึก “หนูได้ข้อความจากพ่อคะ มีอะไรหรือคะ”

“นี่พอจะขอให้ลูกสาวออกมากินอาหารเข้าด้วยกันไม่ได้หรือไง”

ราเซลเรี่ยหน้ามานานแล้วว่าถ้าไม่มีแรงจูงใจแอบแฝงล่ะก็ จ้างให้ พ่อ
 ของเธอก็แทบไม่เคยขอให้เธอมาพบ

เชกซ์ตันยกถ้วยกาแฟขึ้นจิบ “แล้วลูกเป็นยังไงบ้างล่ะ”

“ก็ยุ่งค่ะ หนูเห็นการหาเสียงของพ่อไปได้ดีนี่คะ”

“พอเถอะ อย่าคุยเรื่องธุรกิจอะไรเลย” เชกซ์ตันชะงักข้ามโต๊ะ ลดเสียง
 ให้เบาลง “ไอ้หนุ่มที่กระทรวงการต่างประเทศคนที่พ่อจัดการทำให้เป็นไงบ้างล่ะ”

ราเซลถอนใจ เกิดความรู้สึกอวกายกนาฬิกาขึ้นมาดูเวลา “พ่อคะ หนู
 ไม่มีเวลาโทร.หาเขาเลยจริงๆ ค่ะ แล้วหนูก็อยากให้พ่อเลิกพยายามที่จะ...”

“ลูกต้องหาเวลาให้กับเรื่องสำคัญๆ มั่งนะ ราเซล อะไรๆ จะมีความหมาย
 ได้ยังไงถ้าปราศจากความรัก”

ราเซลหวนนึกไปถึงอะไรต่ออะไรหลายอย่าง แต่ก็ตัดสินใจว่าจะนั่งไว้
 การเป็นคนใหญ่คนโตยิ่งขึ้นแบบนี้ดูจะไม่ใช้เรื่องยุ่งยากสำหรับพ่อเลย “พ่อคะ
 พ่ออยากพบหนูไม่ใช่หรือคะ พ่อบอกว่าครั้งนี้เป็นเรื่องสำคัญ”

“ก็ใช่” พ่อจับตามองเธออย่างซิดีใกล้

ราเชลรู้สึกว่าการะบ่งกันบางส่วนของเธอกลายเป็นเมื่อพ่อจับตามอง
 อย่างนี้ เธอกันแข่งพลังของชายผู้นี้ นัยน์ตาของท่านวุฒิสมาชิกคือพรสวรรค์
 ของเขา...เป็นพรสวรรค์ที่ราเชลคาดว่าจะเป็นนำเขาไปสู่ทำเนียบขาวได้สำเร็จ พ่อ
 ถึงช่วงเหมาะๆ นัยน์ตาของเขาก็จะมีน้ำตาเอ่อทัน และแล้วในช่วงครู่ถัดมา นัยน์ตา
 คู่นี้ก็จะแจ่มกระจ่าง เปิดกว้างให้มองลึกไปถึงจิตวิญญาณอันแรงกล้า หยิบยื่น
 สายใยแห่งความไว้น้ำใจให้แกทุกคน มันเป็นเรื่องของความไว้วางใจทั้งสิ้น
 แหละ พ่อพูดอย่างนี้เสมอ ราเชลหมดสิ้นความไว้วางใจท่านวุฒิสมาชิกไปหลาย
 ต่อหลายปีแล้ว แต่เขาก็กลับได้ความไว้วางใจจากประชาชนทั่วประเทศอย่างรวดเร็ว

“พ่อมีข้อเสนอให้ลูก” ท่านวุฒิสมาชิกเซกซ์ตันกล่าว

“ให้หนูเดานะคะ” ราเชลตอบ พยายามเสริมสร้างท่าทีให้เข้มแข็ง “พ่อมาย
 ผู้โต่งดังบางคนคงกำลังมองหาภรรยาสาวๆสักคนใช่ไหมคะ”

“อย่าหลอกตัวเองสิลูกรัก ลูกนะไม่สาวขนาดนั้นอีกแล้วนะ”

ราเชลเกิดความรู้สึกหดหู่แบบที่เคยคุ้นซึ่งเกิดขึ้นบ่อยๆ เวลาพบกับพ่อ

“พ่อแค่อยากจะได้โยนแพยางช่วยชีวิตให้ลูก” เขาบอก

“หนูไม่ยักรู้ว่าตัวเองกำลังจะจมน้ำ”

“ลูกนะไม่หรอก ท่านประธานาธิบดีต่างหาก ลูกควรกระโดดออกจากเรือ
 ลำนี้นก่อนจะสายเกินไปนะ”

“เราเคยพูดเรื่องนี้กันมาแล้วไม่ใช่หรือคะ”

“คิดถึงอนาคตของลูกสิราเชล มาทำงานให้พ่อดีกว่านะ”

“หนูหวังว่านั่นไม่ใช่เหตุผลที่พ่อชวนหนูมากินอาหารเข้าหอรอกะคะ”

ความสงบนิ่งที่ฉาบไว้ของท่านวุฒิสมาชิกเริ่มสั่นคลอนเล็กน้อย “ราเชล
 ลูกไม่เห็นหรือว่า ที่ลูกไปทำงานให้เขานะมันกระทบถึงพ่อมากแค่ไหน แล้วยัง
 กระทบกับการหาเสียงของพ่อด้วย”

ราเชลถอนใจ เธอกับพ่อเคยคุยเรื่องนี้กันมาแล้ว “พ่อคะ หนูไม่ได้
 ทำงานให้ท่านประธานาธิบดีนะคะ แถมยังไม่เคยพบท่านประธานาธิบดีเลยด้วยซ้ำ
 ให้ตายเถอะ! หนูทำงานในแฟร์แฟกซ์นะคะ”

“การเมืองคือความเข้าใจสิ่งที่เห็นนะราเชล ดู เฝิน ๆ ลูกก็ทำงานให้ท่าน
 ประธานาธิบดีนั่นแหละ”

ราเชลถอนใจ พยายามระงับอารมณ์ “หนูลงแรงไปเยอะมากกว่าจะได้
 งานนี้นะคะพ่อ หนูไม่ลาออกหรอกค่ะ”

ท่านวุฒิสมาชิกหรีตา “ลูกรู้ไหม บางทีทัศนคติที่เห็นแก่ตัวของลูก

มันช่าง...”

“ท่านวุฒิสมาชิกเชกซ์ตันใช่ไหมครับ” ผู้สื่อข่าวคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นตรงข้างโต๊ะ

เชกซ์ตันเปลี่ยนท่าที่ทันใด ราเชลตรง แล้วเอื้อมหยิบแก้วชองต์จากตะกร้าบนโต๊ะ

“รالف สนีเดน ครับ” ผู้สื่อข่าวแนะนำตัว “จาก วอชิงตันโพสต์ ขอผมถามท่านสักสองสามคำถามได้ไหมครับ”

ท่านวุฒิสมาชิกยิ้ม ยกผ้าเช็ดปากขึ้นซับริมฝีปาก “ด้วยความยินดีเลยรالف ขอเร็วหน่อยก็แล้วกันครับ ผมไม่อยากให้กาแพชิต์”

ผู้สื่อข่าวหัวเราะตามคาด “แน่นอนครับท่าน” เขาตั้งเครื่องอัดเสียงเล็กๆ ออกมาดุ่มทำงาน “ท่านวุฒิสมาชิกครับ จากโฆษณาทางโทรทัศน์ของท่าน มีการเรียกร้องให้มีกฎหมายรับประกันว่าผู้หญิงจะได้รับเงินเดือนเท่าเทียมกับผู้ชายในสถานที่ทำงาน...รวมทั้งเรื่องการลดหย่อนภาษีให้ครอบครัวใหม่ ท่านจะช่วยให้ความเห็นเกี่ยวกับหลักการของท่านได้ไหมครับ”

“แน่นอนครับ ผมก็แค่เป็นคนชื่นชอบผู้หญิงที่เข้มแข็งและครอบครัวที่แข็งแกร่งมากเหลือเกินเท่านั้นเองครับ”

ราเชลถึงกับล้าลักคริ้วชองต์

“แล้วในเรื่องของครอบครัวนี้” ผู้สื่อข่าวซักต่อ “ท่านเอ่ยเรื่องการศึกษาไว้เยอะมาก ท่านได้เสนอให้มีการตัดงบประมาณบางอย่างลงเพื่อจัดสรรเงินทุนให้แก่โรงเรียนในประเทศของเราเพิ่มขึ้น ซึ่งทำให้เป็นเรื่องโต้แย้งกันอย่างหนัก”

“ผมเชื่อมั่นว่าเด็กๆ คืออนาคตของชาติครับ”

ราเชลไม่อยากเชื่อเลยว่า พ่อของเธอถึงกับใช้คำพูดที่ลอกเลียนมาจากเพลงป๊อป

“สุดท้ายครับท่าน” ผู้สื่อข่าวกล่าว “โพลของท่านในสองสามสัปดาห์หลังมานี้ ท่านได้คะแนนกระโดดพรูดมากเชียวนะครับ ท่านประธานาธิบดีต้องวิตกแน่ ท่านคิดยังไงเกี่ยวกับความสำเร็จที่เพิ่งจะได้มาครับ”

“ผมคิดว่าคงต้องเป็นเรื่องของความไว้วางใจครับ คนอเมริกันเริ่มเห็นแล้วว่าท่านประธานาธิบดีไม่น่าไว้วางใจให้เป็นผู้ตัดสินเรื่องสำคัญๆ เกี่ยวกับประเทศชาติ การใช้จ่ายอย่างไม่ยังมีมือของรัฐบาลทำให้ประเทศชาติมีหนี้สินมากขึ้นๆ ทุกวัน และชาวอเมริกันกำลังเริ่มตระหนักว่าถึงเวลาต้องหยุดใช้จ่ายและเริ่มแก้ไขกันได้แล้ว”

เพลงเจอร์รี่ในกระเป๋าทือของราเชลดังขึ้น เหมือนระฆังหมดยกดังชัดจังหวะ ลีลาวาทิลิปส์ของพ่อเธอ ปกติเสียงอิเล็กทรอนิกส์สเปกแกวท์หูนี้จะเป็นเสียงรบกวน

ที่ไม่อยากได้ยินเลย แต่ในช่วงเวลานี้ เสียงของมันแทบจะฟังดูไพเราะทีเดียว
 ท่านวุฒิสมาชิกจ้องมองมาอย่างหงุดหงิดที่ถูกขัดจังหวะ

ราเชลล้วงหยิบเพลงเจอร์ออกมาจากกระเป๋าถือ แล้วกดปุ่มทำปุ่มตามที่ตั้งไว้ เป็นการยืนยันว่าเธอเป็นคนครอบครองเพลงเจอร์เครื่องนี้จริงๆ เสียงเรียกหยุดลง แล้วจอแอลซีดีก็เริ่มกะพริบ เธอจะได้รับข้อความที่ถูกส่งมาอย่างปลอดภัยภายในสิบห้าวินาที

สตีเดนยิ้มกว้างให้ท่านวุฒิสมาชิก “ลูกสาวท่านเป็นผู้หญิงที่มีฐานะยุ่งจริงๆ นะครับ น่าชื่นใจจริงที่ได้เห็นท่านกับลูกยังคงเจียดเวลามารับประทานอาหารด้วยกันได้”

“ก็อย่างที่ผมพูดแหละ ครอบครัวย่อมมาก่อน”

สตีเดนพยักหน้ารับ แล้วสายตาของเขาก็จริงจังขึ้น “ขอผมถามอะไรหน่อยได้ไหมครับท่าน ท่านกับลูกสาวท่านจัดการเรื่องความขัดแย้งด้านผลประโยชน์กันได้อย่างไรครับ”

“ความขัดแย้งรี” ท่านวุฒิสมาชิกเซกซ์ตันผงกศีรษะขึ้นมองอย่างสงสัยด้วยแวตาลีสีชื่อ “คุณหมายถึงความขัดแย้งแบบไหนกัน”

ราเชลเงยหน้าขึ้น นึกหน้ากับปฏิกิริยาของพ่อ เธอรู้แน่ชัดว่าเรื่องนี้จะนำไปสู่อะไร พวกผู้สื่อข่าวเฮงซวย เธอนึก พวกนี้ครึ่งหนึ่งกินเงินเดือนของนักการเมือง คำถามของผู้สื่อข่าวคนนี้คือสิ่งที่นักหนังสือพิมพ์เรียกว่า โยนลูก เป็นคำถามที่เหมือนจะเป็นการถามแรงๆ แต่จริงๆ แล้วเป็นการเตรียมใจเป็นคำถามเอาใจท่านวุฒิสมาชิก เป็นการโยนลูกให้อย่างช้าๆ เพื่อที่พ่อของเธอสามารถเข้าประจำที่และตบลูกให้หลุดออกนอกสนาม ขจัดปัดเป่าให้บรรยากาศสดใสไปได้สักเรื่องสองเรื่อง

“เอ้อ...ครับท่าน...” ผู้สื่อข่าวกระแอมไอ เสแสร้งทำเหมือนอึดอัดกับคำถามนั้น “ความขัดแย้งที่ลูกสาวของท่านทำงานให้กับคู่ต่อสู้ครับ”

ท่านวุฒิสมาชิกเซกซ์ตันระเบิดเสียงหัวเราะ พลังบดคำถามนั้นทันที “ราล์ฟ อย่างแรกคุณต้องทราบ ว่าท่านประธานาธิบดีกับผมไม่ใช่คู่ต่อสู้กัน เราเป็นแค่คนรักชาติสองคนที่มีแนวคิดต่างกันในเรื่องวิธีการบริหารประเทศชาติที่เรารัก”

ผู้สื่อข่าวยิ้มกว้าง เขาทำลุ่มเสียงกັดๆ “แล้วอย่างที่สงสัยครับ”

“อย่างที่สงสัยก็คือ ท่านประธานาธิบดีไม่ได้ว่าจ้างลูกสาวผม วงการข่าวกรองนั้นต่างหากที่ว่าจ้างเธอ เธอรวบรวมทำรายงานข่าวกรองแล้วส่งเข้าไปในทำเนียบขาว ตำแหน่งเธออยู่ค่อนข้างจะระดับล่าง” เขาหยุดคำพูดครู่หนึ่ง

แล้วหันมามองราเซล “อันที่จริง พ่อเองก็ไม่แน่ใจว่าลูกเคยมีโอกาสดูพบท่านประธานาธิบดีบ้างหรือเปล่า เคยไหมลูกรัก”

ราเซลได้แต่จ้องมอง แวตตาเธอคุกรุ่น
เสียงเพลงเจอร์ดังขึ้นม่อีก ราเซลจึงก้มลงมองข้อความบนจอแอลซีดี

- รงผอ.ออด.ด่วน -

เธอถอดความข้อมูลตัวเลขทันทีแล้วก็นิ้วหน้า ข้อความนั้นเป็นเรื่องไม่คาดคิด และต้องเป็นข่าวไม่ตัวอย่างแน่นอนที่สุด แต่อย่างน้อยก็ทำให้เธอมีข้อแก้ตัวให้ลูกออกไปได้

“ท่านสุภาพบุรุษคะ” เธอเอ่ยขึ้น “ฉันเสียใจจริงๆเลยคะ แต่คงต้องไปแล้ว นี่ฉันไปทำงานสายแล้ว”

“มิสเชกซ์ตันครับ” ผู้สื่อข่าวรีบเอ่ยขึ้นทันที “ก่อนคุณไป ผมอยากทราบบว่าคุณจะช่วยให้ความเห็นสักหน่อยได้ไหมครับ เกี่ยวกับข่าวลือที่ว่าการที่พวกคุณนัดทานอาหารเช้ากันวันนี้ก็เพื่อถกกันถึงความเป็นไปได้ที่คุณจะออกจากตำแหน่งงานปัจจุบันเพื่อมาช่วยคุณพ่อรณรงค์หาเสียง”

ราเซลรู้สึกเหมือนมีคนสาตกาแพ้อื่นๆ ใส่หน้า คำถามนี้จู่โจมเธอโดยไม่ทันตั้งตัว เธอมองหน้าพ่อ แล้วก็รู้สึกได้จากรอยยิ้มกวนๆ ของเขาว่าเป็นคำถามที่มีการตระเตรียมไว้ เธออยากจะป็นขำมโตะไปเอาล้อมทิมเขาจริง ๆ

ผู้สื่อข่าวยื่นเครื่องบันทึกเสียงมาตรงหน้าเธอ “มิสเชกซ์ตันว่าไงครับ”

ราเซลมองสบตาผู้สื่อข่าว “ราล์ฟ หรือไม่ว่าคุณจะเป็นใครก็ตาม ขอให้รับรู้ตามนี้นะคะ ฉันไม่มีความตั้งใจจะทิ้งงานมาทำงานให้ท่านวุฒิสมาชิกเชกซ์ตันเลย ถ้าคุณลงข่าวที่ตรงข้ามกับที่ฉันพูดละก็ คุณต้องใช้ชื่อนรองแท้งค์ไอ้เครื่องอัดเทปนี้ออกจากกันคุณแน่”

นัยน์ตาของผู้สื่อข่าวเบิกกว้าง เขาปิดเครื่องบันทึกเสียง แอบซ่อนรอยยิ้ม “ขอบคุณคุณทั้งสองมากครับ” เขาแวบหายไป

ราเซลรู้สึกเสียใจในสิ่งที่เธอโพล่งออกไปทันที เธอได้รับมรดกอารมณ์ร้อนแบบนั้นมาจากพ่อ แล้วเธอก็เกลียดพ่อนักเรื่องนี้ เย็นเข้าไว้ ราเซล เย็นให้มาก ๆ หน่อย

พ่อของเธอมองเธออย่างไม่ชอบใจ “เรียนรู้อะไรเรื่องความมีสติได้ดีนี่”

ราเซลเริ่มเก็บข้าวของ “การพบกันครั้งนี้จบแล้วนะคะ”

เห็นได้ชัดว่าท่านวุฒิสมาชิกก็จบเรื่องกับเธอแล้ว เขาดึงโทรศัพท์เคลื่อนที่ขึ้นมาเตรียมกดหมายเลข “ลาก่อนลูกรัก เวะมาทักทายพ่อที่สำนักงานสักวันสิ แล้วก็แต่งงานเสียทีเถอะนะ ลูกน่าจะอายุสามสิบสามแล้วนะ”

“สามสิบสี่คะ” เธอสวนทันควัน “เลขาฯของพ่อยังส่งการ์ดอวยพรมาเลย”
เขาร้องออกมาอย่างเศร้าสร้อย “สามสิบสี่แล้วเรอะ เกือบจะเป็นสาว
ทีนทีกแล้ว ลูกรู้ใหม่ว่า ตอนที่พ่ออายุสามสิบสี่นะ พ่อได้...”

“แต่งงานกับแม่ แล้วก็ไปเล่นจ้ำจี้กับเพื่อนบ้านใหม่คะ” ถ้อยคำเหล่านั้น
หลุดออกมาดังกว่าที่ราเชลตั้งใจ แยกน้อยที่บังเอิญเวลานั้นเป็นช่วงเงียบ เสียง
ของเธอจึงได้ยินชัดแจ้ง ผู้ที่นั่งรับประทานอาหารอยู่ใกล้ๆ ต่างก็เงยหน้าขึ้นมอง
แววตาเยียบเย็นของท่านวุฒิสมาชิกเซกซ์ตันวาชขึ้น สายตาเย็นเยียบจาก
ดวงตาสองดวงนั้นเจาะลึกเข้าไปในใจเธอ “ระวังตัวไว้ให้ดี แม่สุภาพสตรีน้อย”
ราเชลมุ่งหน้าไปที่ประตู ท่านนั้นแหละที่ต้องระวังตัว ท่านวุฒิสมาชิก